

Steenstrup: Den ærede Ordførers Udtalelse forstod jeg ikke saa ganske nøie, jeg forstod den kun i den Retning, at man skulde gjøre Forhandlingen her saa kort som mulig, og det er ogsaa min Interesse, at den bliver kort. En Ting er mig imidlertid klart, og det er, at Forslagsstillerne have ikke kunnet vente af Finantsudvalget, at det vilde anbefale deres Forslag til Vedtagelse, før det havde hørt Begrundelsen; men hvorledes Udvalget kan faae tilstrækkelig Oplysning om Sagen, uden at faae en foreløbig Kjendskab til den, kan jeg ikke forstaa. Da jeg nu er med blandt Forslagsstillerne og er fra den Egn, hvor denne Sag kommer fra, maa jeg som den, der altsaa for en Del er Skyld i, at Sagen kommer frem her, værge mig imod, at jeg ved at skjule tre Fjerdedele eller een Fjerdedel eller en Del af den skal faae den Bredeelse at høre: Du er Skyld i, at Folkethinget har set denne Sag vrangt, thi havde Du blot fortellig givet et Rids af Sagen til alle Sider, saa havde Folkethinget maaske ikke faaet en ensidig Opfattelse af den. Jeg skal nu gjøre dette Rids saa kort som muligt, thi jeg vil ikke have den Risiko at skulle bære Ansvar for, at jeg ved at holde Noget tilbage — jeg skal saa vidt mulig ikke saare Nogen — fremkaldte en ensidig Opfattelse. **Wendingsforslaget** lider iøvrigt af en Trykfeil; der staar „11te December“, idet man vel i Trykkeriet har troet, at der sigtedes til Terminen, men det er ikke Terminen, der her er Udgangspunktet, men en Persons Dødsdag.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem vilde maaske oplyse, hvad der skulde staa? (Steenstrup: den 12te December). Jeg kan med det Samme anse Feilen som rettet.

Steenstrup: Hele denne Sag spiller en Rolle i flere Retninger. Der er en civilretlig Modfætning mellem Høiesterets Opfattelse og Befolkningens, og der er en kriminalretlig Modfætning mellem Administrationens Opfattelse og Befolkningens. Der er den kriminalretlige Modfætning, der spiller den største Rolle, da den hele Begivenhed efter Folkemeningen er bevirket ved den ene Partis Bedrageri. Jeg skal først tage den civilretlige Side af Sagen, altsaa den, som nærmest har ledet til det foreliggende **Wendingsforslag**; den kan udvikles i al Korthed. Denne Sag, der førtes som privat Sag imellem to Parter, fik ved Underretten og Overretten et for den paa Forslaget navnte Mand's Arvinger heldigt Resultat, men Høiesteret kom til et modsat Resultat, hvilket er Noget, der sker saa tit, og det er der ikke Noget i i og for sig. Hvad der imidlertid ved den civile Side af Sagen har vakt Opmærksomhed, er en afgaaet fløvig Embedsmands Indblanding i Sagen. Det falder ikke enten mig eller Befolkningen ind at reise Indsigelse mod Høiesterets Afgjørelse;

den høie og buffe vi os for, den staar fast som Lov i dette enkelte Tilfælde; men under Sagen er der indblandet Momenter, som man ellers ikke ser indblandede, og denne Indblanding har den Mærkværdighed ved sig, at den Mand, der indblandede sig, kjendte ikke mere end en ringe Del af Sagens Akter. Hans Erklæring bevirkede, at Sagen kom til at henstaa et Aar længer, end ellers vilde have været Tilfældet, for nemlig at skaffe nye Oplysninger, for at bortfjerne Virkningen af denne Trebemand's Indblanding, fordi den, hvor lidt den end havde at sige i formel Henseende, strax blev opfattet som meget farlig. Denne Trebemand, Kammerherre Stemann, er nu som saa mange Andre, der have spillet en Rolle i denne Sag, afgaaet ved Døden (Afbrydelse). Ja, det er da for Resten ikke Noget at le af. (En Stemme: Der blev kun raabt: „høiere“.) — Jeg pleier ellers ikke at tale saa sagte. Denne Trebemand er altsaa afgaaet ved Døden, det er en historisk Bemærkning, men hans Indblanding var temmelig mislig for Sagen og efter alle deres Mening, der kjendte noget til Sagen, burde den inoðegaas saa kraftig som muligt. Efter at Sagen var gaaet igjennem Underretten og Overretten saa altsaa som Fod i Høse, blev der nu optaget nye Vidner og skaffet nye Bevisligheder, og disse Bevisligheder bleve forelagte den af mig omtalte Mand med Anmodning om, at han vilde tage sin tidligere Erklæring tilbage. Dertil svarede han: Nei, jeg vil gjøre det Samme overfor Dem som overfor Modpartens Sagfører, Advokat Heinrichsen; han har forlangt en ny Erklæring af mig, efter at disse nye Oplysninger ere komne frem, men en ny Erklæring vil jeg ikke give ham, og jeg vil heller ikke give Dem nogen. Jeg paaviste ham, at flere Steder i Erklæringen vare efter min Opfattelse aldeles stridende mod Sagens Akter. Det vilde han ikke gaa ind paa, men saa bad jeg ham om at læse de sidste Linier, som stode i Høiesteretssekstrakten — jeg holder den da her i Haanden, der er flere. Det gjorde han da ogsaa og sagde: Jeg ser ikke, at det betyder Noget. Saa sagde jeg: Vil Kammerherren læse de to sidste Linier (En Erklæring af Grøboere). Det gjorde han, og saa svarede han: Det har jeg ikke set, men overset. Da jeg paany opfordrede ham til at tilbagefalde sin Erklæring, sagde han: Jeg vil aldrig mere give nogen Erklæring. Den ene, jeg har givet, er en for mange. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at han havde selv været Embedsmand i den Jurisdiktion, hvor Sagen stod paa, og at Befolkningen vilde uundgaalig — det har ogsaa vist sig senere — hvis Høiesteretsdommen gif Befolkningen imod, antage, at det hidrørte fra denne Indblanding i Sagen. Men han sagde: Hvad jeg end gjør, er det galt, jeg vil ikke gjøre nogen Forandring deri. Med andre Ord, han mente dermed: Jeg har nu en Gang afgivet Erklæring, saa vil jeg ikke gjentage det efter de nye Oplys-